

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 23/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Barborou Petrovič, Hlavná 43, Trnava, pre namietané porušenie jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 38 Sd 72/2015 z 30. marca 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So 46/2016 z 23. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. decembra 2017 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 38 Sd 72/2015 z 30. marca 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 So 46/2016 z 23. augusta 2017 a ktorým by napadnuté rozsudky týchto súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe žiadosti sťažovateľa z 1. decembra 2014, ktorou požiadal o uvoľnenie výplaty a nové určenie sumy starobného dôchodku od 7. novembra 2014 (t. j. od dovŕšenia dôchodkového veku), Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) rozhodnutím č. 521 107 3170 0-I. z 27. januára 2015 podľa § 112 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) sťažovateľovi od 7. novembra 2014 uvoľnila výplatu starobného dôchodku v sume 301,90 € mesačne; proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľ nepodal opravný prostriedok. Sociálna poisťovňa zároveň rozhodnutím č. 521 107 3170 0-II. z 27. januára 2015 podľa § 69a, § 82 a § 293ce zákona o sociálnom poistení sťažovateľovi od 1. decembra 2014 zvýšila starobný dôchodok na sumu 363,30 € mesačne; preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia sa sťažovateľ domáhal prostredníctvom žaloby v správnom súdnom konaní tvrdiac, že Sociálna poisťovňa sa dopustila chybného prepočtu zvýšenia starobného dôchodku o 22,5 %, pretože vychádzala z nesprávneho základu – zo sumy 272,50 € (t. j. 301,90 € – 29 ,40 €, čo je zvýšenie podľa § 82 ods. 16 zákona o sociálnom poistení). Sťažovateľ s poukazom na znenie § 69a zákona o sociálnom poistení namietal, že zvýšenie starobného dôchodku o 22,5 % sa malo vypočítavať zo sumy 12 131,44374 Sk, teda „z tej istej sumy, z ktorej mu bolo počítané krátenie 46,00 %-tné“ podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. 521 107 3170 z 21. júna 2007 o priznaní predčasného starobného dôchodku sťažovateľovi od 14. mája 2007 v sume 6 551 Sk. Od 16. marca 2011 mu bola výplata predčasného starobného dôchodku „zo zákona“ pozastavená, a keďže časť obdobia od 16. marca 2011 do 6. novembra 2014 odpracoval bez nároku na jeho poberanie, „niet dôvodu, prečo by mu nebolo pokrútenie za toto obdobie späť vrátené. Nepožaduje nič navyše, len k jeho dôchodku vrátiť raz pokrútené peniaze za to isté obdobie a to v tej istej výške t. j. 90,6074 eur a tým zachovať kontinuitu.“.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie Sociálnej poisťovne o zvýšení starobného dôchodku sťažovateľovi potvrdil ako vecne správne, pričom poukázal na to, že

„01. 01. 2013 nadobudol účinnosť § 69a ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z., podľa ktorého ak poistencovi, ktorému bol priznaný predčasný starobný dôchodok, nebol predčasný starobný dôchodok vyplácaný nepretržite od vzniku nároku na tento dôchodok do dovŕšenia dôchodkového veku, sa suma starobného dôchodku, na ktorú mal poistenec nárok v deň dovŕšenia dôchodkového veku zvýši za obdobie odo dňa zastavenia výplaty predčasného starobného dôchodku do uvoľnenia výplaty starobného dôchodku o 0,5 % za každých začatých 30 dní, počas ktorých netrval nárok na výplatu predčasného starobného dôchodku, z ktorého ustanovenia vyplýva, že zvýšenie podľa § 69a zák. č. 461/2003 Z. z. patrí iba za obdobie, kedy nepatrila navrhovateľovi výplata predčasného starobného dôchodku, teda v danom prípade za obdobie od 16. 03. 2011 do 06. 11. 2014 v počte 1332 dní, t. j. o 22,5 % zo sumy 272,50 eur... V deň dovŕšenia dôchodkového veku mal navrhovateľ bez zvýšenia podľa § 82 ods. 16 zák. č. 461/2003 Z. z. nárok na výplatu predčasného starobného dôchodku v sume 272,50 eur mesačne (301,90 eur – 29,40 eur), čo je zvýšenie podľa § 82 ods. 16 (9 eur + 11,50 eur + 8,90 eur), a preto bol navrhovateľovi zvýšený starobný dôchodok správne $272,50 \text{ eur} \times 22,5 \% = 61,3125 \text{ eur}$.“.

4. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (§ 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku účinného od 1. júla 2016) potvrdil ako vecne správny „vzhľadom na jednoznačnosť skutkového a právneho stavu v prerokúvanej veci“, pričom konštatoval, že „krajský súd sa vysporiadal v dostatočnej miere s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa, vykonal dostatočné potrebné dokazovanie týkajúce sa správnosti výpočtu dôchodkovej dávky. Nárok navrhovateľa bol posúdený správne v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom zabezpečení a poistení a ustálenou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.“. Na zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu najvyšší súd uviedol, že „podľa § 69a zákona č. 413/2013 Z. z. sa o príslušné percento zvyšuje suma, na ktorú mal poistenec nárok v deň dovŕšenia dôchodkového veku, a to bez zvýšenia za príslušný kalendárny rok, počas ktorého mu predčasný starobný dôchodok nebol vyplácaný... Pretože v deň dovŕšenia dôchodkového veku mal navrhovateľ bez zvýšenia podľa § 82 ods. 16 zákona v znení neskorších predpisov nárok na výplatu starobného dôchodku v sume 272,50 eur mesačne... bol navrhovateľovi

zvýšený starobný dôchodok správne o 61,3125000 eur (272,50 x 22,5 %). Podľa § 82 ods. 16 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 252/2012 Z. z. patria k takto určenej sume starobného dôchodku ďalej zvýšenia, o ktoré by sa dôchodok v príslušnom kalendárnom roku zvýšil, ak by sa ku dňu zvyšovania dôchodkov vyplácal. Za rok 2012 patrí zvýšenie 9,00 eur mesačne, čo je zvýšenie o 3,3 % (o percentuálnu sadzbu určenú opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 344/2011 Z. z.) zo sumy 272,50 eur mesačne. Za rok 2013 sa podľa § 82 a § 293ce zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov a v súlade s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 329/2012 Z. z. starobný dôchodok zvyšuje o 11,50 eur mesačne. Za rok 2014 sa podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov č. 329/2013 Z. z. starobný dôchodok zvyšuje o 8,90 eur mesačne.“.

5. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc žalobné dôvody v predloženej sťažnosti namieta, že rozhodnutia vydané týmito súdmi sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd. Podľa jeho názoru všeobecné súdy formalistickým výkladom právnych predpisov dospeli k extrémne nespravodlivému záveru, pretože „žiaden z paragrafov zákona nepojednáva o takom prepočte, ktorý použila Sociálna poisťovňa vo svojom rozhodnutí, ktoré bolo predmetom prieskumu pred všeobecnými súdmi (teda 22,5 %-né zvýšenie vypočítané z poslednej známej výšky predčasného starobného dôchodku, ktorý činil 272,5 Eur, ktorý už bol o 46 % znížený v pôvodnom výpočte a predstavoval len 54 %-ný zostávajúci základ, ktorý bol vypočítaný za účelom ustanovenia výšky predčasného dôchodku). Postup Sociálnej poisťovne – ústredia bol v tomto smere zmätočný a nepochopiteľný, a to tak, že sťažovateľa neprimerane trestá a porušuje jeho právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, pričom sťažovateľ je predmetným postupom nedôvodne diskriminovaný voči ostatným starobným dôchodcom... Sťažovateľovi je ľúto, že všeobecné súdy tento stav zjavnej nespravodlivosti, ktorej dôsledkom je porušenie sťažovateľovho ústavou garantovaného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe ponechali bez povšimnutia a bez právnej ochrany.“.

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutými rozsudkami všeobecných (správnych) súdov vydanými v rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne o zvýšení starobného dôchodku sťažovateľovi.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých

orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu

ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

11. Hospodárske, sociálne a kultúrne práva a slobody „sú právami druhej generácie, ktorých podoba a obsah v podstatnej miere závisí od ekonomických a hospodárskych možností štátu“ (PL. ÚS 19/08) a je pre ne podstatné to, že sa ich podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno „domáhať... len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú“, teda len v rozsahu vyvoditeľnom z citovanej ústavnej výhrady, prostredníctvom ktorej ústava poskytuje zákonodarcovi nepochybne väčší priestor (v porovnaní s inými skupinami základných práv a slobôd) pre voľnú úvahu (uváženie) na účely určenia, v akom rozsahu, kvalite a za akých podmienok ich bude garantovať.

12. Čo sa týka rozsahu základných práv garantovaných v čl. 39 ods. 1 ústavy, je potrebné uviesť, že ústavodarca v čl. 39 ods. 3 ústavy poskytol zákonodarcovi pomerne široký priestor na úvahu, aký vecný a osobný rozsah sociálneho systému pri zabezpečení sociálnych udalostí, do ktorých sa dostanú fyzické osoby, vytvorí; pritom taký, ktorý by bol v súlade s ústavou. Ide o sociálny systém s dlhodobými právnymi účinkami presahujúcimi svojimi dôsledkami niekoľko desiatok rokov (PL. ÚS 11/08).

13. Realizácia sociálnych práv jednotlivca na rozdiel od garancie základných ľudských, občianskych a politických práv vyžaduje aktívny prístup štátu (tzv. „*status positivus*“). Uvedené sa prejavuje aj v procese vykonávania/realizácie ústavného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe v podobe závažného nielen teoretického, ale aj aplikačného problému vyplývajúceho zo znenia čl. 51 ústavy (rovnako čl. 41 ods. 1 listiny), ktorý umožňuje (ústavné) sociálne práva uplatňovať iba v medziach zákona. Čo znamená, že sám zákon ustanovuje rozsah a obsah práva jednotlivca na hmotné zabezpečenie v starobe a zaručuje aj jeho uplatnenie. Tento prístup vyjadruje dôležitú skutočnosť, že medze sociálnych práv nie sú zaručené ústavou, ale zákonom. Podľa ústavnoprávnej teórie, ktorá vychádza z teórie materiálneho právneho štátu (vyjadruje najmä väzbu na určitý obsah práva), štát v ústave prijíma pozitívny záväzok (resp. poverenie) zaručiť ústavné práva a slobody a zákonodarca je povinný formulovať zákony tak, aby sa zabezpečilo uplatnenie základných práv v zmysle ochrany, nielen pred štátom, ale aj pred jednotlivcami. Účelom a zmyslom tzv. „doktríny pozitívneho záväzku štátu“ ku všetkým základným právam a slobodám zakotveným v ústave je urobiť základné práva dostupné. (Brörtl, A. Právny status funkcie základných práv a rôzne pohľady na ľudské práva. In: Zborník medzinárodnej vedeckej konferencie pod názvom „Ľudské práva a právny status na prelome tisícročí“. Bratislava : Veda, vydavateľstvo SAV, 1999). Realizácia sociálnych práv vrátane práva na hmotné zabezpečenie v starobe tak determinuje ich ďalšiu črtu, a to ich relativitu na rozdiel od ľudských práv, ktoré sú absolútne (Brörtl, A. K niektorým otázkam vývoja ľudských práv a základných slobôd. In: Zborník k 5. výročiu založenia Rady Európy „Ľudské práva na prahu tretieho tisícročia“. Bratislava : Iura Edition, 2000. s. 26).

14. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná.

Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

15. Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu bol v prvom rade príslušný najvyšší súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v danej veci, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

16. V rámci predbežného prerokovania zvyšnej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd so zreteľom na uplatnenú argumentáciu o neposkytnutí súdnej ochrany sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom (bod 5) dospel k názoru, že predložená sťažnosť nie je opodstatnená.

17. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku (bod 4) dospel ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa.

18. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. O taký prípad tu však nejde, preto ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nepovažuje za spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

20. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. A keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodíť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018